

Ivan Branković

PROJEKAT HERKULES

Nastavak romana *Prometejev dnevnik*

PORTALIBRIS

Ivan Branković
PROJEKAT HERKULES

Copyright © PortaLibris, 2016.

Sva prava zadržana uključujući pravo na reprodukciju
u bilo kom obliku u celosti ili delimično.

PROLOG

Mikronezija, 2016. godina

Vetar je lagano ljuljuškao ribarski čamac, koji je poput ljuske oraha stajao nasred pučine. Nebo je bilo vedro, bez ijednog oblaka. Kolmen je sedeo na stolici na rasklapanje, nepomično posmatrajući dva štapa koji su bili zabačeni preko krme. Meditirao je. Na sebi je imao platnenu košulju i šorts. Sandale su mu stajale u kabini. Ni cipele ni čizme nije obuo od kada je došao ovde. Nije imao potrebe za tim. Pored njega nalazio se kamp frižider, u kome se hladilo pivo. Izvukao je jednu flašu i otvorio je. Otpio je gutljaj i dalje ne skidajući pogled sa horizonta. Talasi su neravnomerno lupkali o plastično dno čamca praveći jedini zvuk u okolini. Kada je pre tri godine pošao ovamo, jedino je želeo da dospe u ovu situaciju. To Ana nije razumela. Pored svega što joj se desilo, ipak nije mogla da predugo ostane na pustom mestu. Nije se dovoljno umorila od akcije kao on. Nije se dovoljno umorila od ljudi. Ili su možda stvarno otišli mnogo daleko od svega? To su mu već neko vreme bile teme za razmišljanje. Već dugo nije imao nikoga osim sebe. I naravno, imao je sve vreme sveta za razmišljanje.

Tri godine ranije, kada su isporučili Prometejev dnevnik Minhu, odlučili su da odu na neko daleko mesto. U početku su putovali po Karibima, bili su čak i na Floridi, a onda su odlučili da se skrase u Mikroneziji. Nastanili su se na malom atolu nekoliko stotina kilometara od ostrva Niui. Brodić su kupili odmah u Niuiju, a posle nekoliko dana izgradili su drvenu kolibu na ostrvu. Izgledala je

smešno, ali su je polako dorađivali i na kraju je postala idilični dom.

U početku je sve to bio raj. Samo njih dvoje, ostrvo i ništa više. S vremena na vreme su odlazili brodićem do Niuija da bi kupili u gradu osnovne potrepštine. Hranili su se ribom i kokosima kojih je na atolu bilo u izobilju. Posle nekog vremena su počeli da gaje i kokoške, a imali su i malu baštu. Upravo je to bilo ono što Kolmen nikada nije imao. Mir. Idila. Neka imitacija pravog porodičnog života.

Ana se u početku dobro uklopila. Bila joj je potrebna izolacija da bi svarila sve što joj se dogodilo. Kolmenu je to prijalo, jer konačno nije spavao sa jednim otvorenim okom, iako se te navike veoma teško rešio. U početku se osvrtao za sobom. Za svaki slučaj proveravao je sve, i sam sebi izgledao smešan. Ana mu je to čak i prigovarala. Govorila mu je da se opusti, da se prepusti svemu. Trebalo mu je vremena, ali je na kraju ipak uspeo. Teško je čoveku koji je navikao da se osvrće da to više ne radi.

Na njegovu žalost, Ana nije više mogla da izdrži. Ipak nije bila osoba koja je mogla da toliko dugo živi u samoći. Kolmen se nije ljutio na nju. U stvari, kad malo bolje razmisli, nisu se ni svađali. Samo je jednog dana rekla da odlazi, i to je bilo to. Odvezao ju je do Niuija, davši joj skoro sav novac da ima da se snađe. Rekao joj je za dobrog falsifikatora isprava i njegovu poslednju lokaciju, i to je bilo to. Nije bilo suza. Ni oproštaja. Jednostavno ga je poljubila i okrenula se. Nije joj zamerao. Zašto bi? Svako je pratio svoj san.

Otišla je da pokuša da se ponovo bavi arheologijom, a on je ostao sa svojim brodićem, pecanjem i meditacijom. I dalje je imao previše novca, mnogo više nego što bi ikada mogao da potroši. Ipak je Minh bio velikodušan.

Učinilo mu se da je jedan od štapova trznuo. Pridigao se blago na stolici, spustio pivo pored sebe, i netremice gledao u vrh štapa. Želeo je da vidi da li se trznuo zbog talasića, kakve podvodne struje ili je zagrizla riba. Pažljivo je osmatrao dok je zvuk talasa prekidao inače mrtvu tišinu popodneva na južnom Pacifiku. Još jedan blagi trzaj. Nežno je rukama obuhvatio štap i palac stavio na

kočnicu mašinic. Ako je veća riba, moraće prvo da je pusti malo pa tek onda da zategne. Vrh je sad lagano krenuo nadole, a zatim je trznuo u stranu.

To je to, pomisli. Naglo je povukao štap nagore i osetio ribu koja je zategla najlon na drugoj strani. Štap se opasno savio i on otpusti kočnicu. Mašinica je zazujala. Pustio je najlon da se odmotava dok se pridizao. Stegao je štap jako rukama i namestio se u položaj da bude što stabilniji. Pritisnuo je kočnicu. Trzaj ribe mu je protresao celo telo. Brodić se takođe zaljulja na talasima. Štap se savio do granice pucanja. Spustio je štap skoro vodoravno. Pustio je ribu da se bori. Morao je prvo da je izmori. Polako je okrenuo pola kruga mašinicu. Riba je na to odgovorila još jačim trzajem. Lagano je nogom privukao stolicu, a zatim je seo oduprevši se nogama od ogradu broda. Možda će ovo potrajati neko vreme. Donji deo štapa stavio je pored nogare stolice, i onda polako pokušao da ga podigne što više uvis. Riba je i dalje besno cimala levo-desno. Ponovo je okrenuo još jedan krug.

Nedostajala mu je Ana. Nekako je navikao da svako večer provode na plaži gledajući zvezde. Da vode ljubav na mesečini, iako je to zvučalo previše jadno. Nedostajalo mu je to da ima sa kim da razgovara. Eto, nikada ne bi pomislio da bi mu nedostajalo da razgovara sa nekim. Celog života bio je tih čovek. Ili možda i nije bio toliko tih, koliko samo nije verovao ljudima. Ili se jednostavno ljudi nisu toliko dugo zadržavali u njegovoj blizini. Ili nisu živeli dovoljno dugo.

Još jedan krug. Riba je sad išla napred-nazad. *Polako se umara*, pomisli on. Ali odlučio je da ne preteruje. Nije mu se ponovo išlo u Niui da kupi novi štap.

Plašio se šta će biti sa njom. Znao je šta je prošla i želeo je da bude uz nju. U noćima kada je već shvatio da ona želi da ode razmišljao je da i on krene. Da žrtvuje svoj zen zarad nje. Možda je nije dovoljno voleo. Ili je možda ipak previše voleo sebe. Ili je samo bio neodlučan. Samoća je gadna stvar. Čovek ima vremena da razmišlja o svemu. I da se kaje zbog svih grešaka.

Povuci gore, reče sebi. Riba je ponovo besno trgla. Štap i najlon su se previše zategli i on otpusti mašinicu pola kruga. Popodnevno sunce je počelo da mu prži vrat. Nogama je stegao vrh štapa i dohvatio flašu sa pivom i njom malo protrljao vrat. Nije nosio šešir. Ostavio ga je u kabini iz samo njemu znanih razloga. *E sad ćeš da trpiš kad si budala*, progundā. Nije bilo šanse da pusti štap i da ostavi ribu.

Ona kao da je znala o čemu razmišlja. Kada su išli brodićem prema ostrvu, to mu je i rekla.

– Znam da se razmišljaš da kreneš sa mnom, ali nemoj. Biću ja dobro, Nikola. Možda se i vratim.

Možda se i vrati. Ma da, kako da ne. Kao da je imala čemu da se vrati. Kolibi, brodiću i njemu, koji je voleo da bude sam.

Prokletinja se baš bori. Ponovo je zategao jedan krug i trgnuo štap ka gore. I dalje je divlje cimala. Imala je snage, neće se lako predati. Namestio se udobnije na stolicu i uhvatio štap čvrsto. Ovo će da potraje. Otvorio je pivo i povukao dobar cug.

Nije mogao tek tako da je pusti. Morao je da ostavi barem jedan vid komunikacije sa njom. Još pre nego što su krenuli na Niui kupio je dva satelitska telefona. Koliko god da poželiš da budeš izolovan, ipak moraš da imaš tako nešto. Za svaki slučaj. I posle tri godine bio je ubeđen da je živ samo zato što niko ne želi da bude mrtav. To mu je bilo dovoljno. Znao je Minhove mogućnosti. Da je hteo, on bi ga se davno rešio. I ne samo on. Bilo je verovatno još nekih kojima se zamerio u životu i koji su ga želeli mrtvog. Možda su jednostavno zaboravili na njega. I Minh i Očinstvo i ostali. To je voleo sebi da govori. Da su ga zaboravili.

Ponovo je okrenuo krug. Riba je sad manje trzala. I dalje jako, ali manje nego malopre. Izgleda da se umorila. *Dobro je, možda se obračunamo do večeri*. Sunce je lagano išlo ka zapadu i on pogleda na sat. Još neka tri sata do zalaska sunca. Odlično, stići će kući pre mraka. Nije voleo da uplovljava po mraku. Nije znao zašto, ali nije voleo. Kao da nije umeo. Sam je pravio prilaz i dok. Poznavao je sve kao svoj džep. Ali ipak je gledao da stigne pre mraka. Da

proveri telefon, za svaki slučaj. Neke stare navike se nikada ne menjaju.

Dao joj je telefon. Rekao je da ga nosi uvek, za svaki slučaj. Da komuniciraju isključivo porukama. Nije želeo da nosi telefon sa sobom na brodić. Takođe joj je dao i precizna uputstva u slučaju da upadne u nevolju. Poruka samo sa koordinatama. I sa šifrom. Jedan je bilo za otmicu. Dva za kontakt sa Minhom.

Posle toga bi išlo po slovo. Slovo A je bilo da je organizovana grupa. D da je pojedinac. Izabrao je to jer je kucala na klasičnoj starinskoj tastaturi. A i D su se otkucavali iz prve. Samo se nadao da ako upadne u nevolju, to može i da otkuca. Naučio ju je pre toga da neprekidno ima GPS uređaj sa sobom i da svakog dana zapamti koordinate mesta gde je. Trebalo joj je malo vremena, ali je na kraju to naučila. Naravno, ako je sumnjala da nešto ne ide kako treba, mogla mu je normalno pisati, ali to se još uvek nije desilo. Nije znao da li mu nedostaje ili ne to što mu uopšte ne piše. Želeo je da joj bude potreban, ali se istovremeno plašio svega. Nikada nije imao takvu dilemu. Glava mu je govorila da bi najbolje bilo da se nikada više ne vide, da joj nikada ne zatreba. Tako je znao da je na sigurnom. Ali opet, želeo je da je vidi još jednom, pa makar to značilo da će je izvlačiti iz neke frke.

Ponovo je zategao jedan krug. Riba je već mnogo manje cimala i on se uspravi. Uzeo je meredov i stavio ga pored sebe. Za svaki slučaj. Polako je počeo da zateže još više. Sad je već video ribu. Bio je to osrednji vahu, riba česta u ovim krajevima. Ova je imala tridesetak kilograma. Voleo je da peca vahue, bile su to snažne i brze ribe. Mogao je sa njima da se bori. Ipak je taj instinkt borbe ostao duboko u njemu. Polako ju je sve više privlačio, dok je ona sve više gubila snagu. Na kraju je jednom rukom držao štap, dok je drugom uzeo meredov i uhvatio je, a zatim je prebacio na palubu brodića. Riba se koprcala po daskama. Kolmen ode do kabine i vrati se sa čekićem. Jako ju je udario u glavu i riba se smirila. *Još neko vreme će se koprcati, pomisli. Refleksi mrtve životinje.* Izvadio je udicu i polako namotao najlon na štap. Vreme je da se krene,

pomisli. Spakovao je štapove, a zatim uzeo veliki nož i rasporio ribu. Iznutrice je pobacao u more i isprao je. Nije voleo da baca iznutrice u blizini svog atola da ne privlači ajkule i ostale predatore i strvinare.

Namotavao je lagano konopac od sidra gledajući u horizont prema svom atolu. Nije video nijedan oblačak, što je bila dobra vest. Polako je namotao sidro i stavio ga ispod kutije za alat u kabini. Zatim je stao ispred kormila i startovao motor. Dizel motor je zabrujao i on polako dodade gas. Brodić je lagano sekao talase, a Kolmen pogleda na kompas i usmeri se prema svom atolu. Biće mu potrebno barem sat vremena da stigne, ako ne i više. Sreća pa nije bilo vetra.

Na horizontu se ukazao atol. Bilo je jedva vidljiv, trouglastog oblika ne širi od kilometar. Iz sredine se uzdizalo brdašce, taman toliko da ga primetiš kada si na moru. Taj atol nije bio ničije vlasništvo. Kolmen ga je pronašao zahvaljujući lokalnim ribarima koji su tu pristajali da se odmore. Ničija zemlja, u pravom smislu te reči.

Polako je prilazio svom zalivu. Zaliv je bio sa severne strane ostrva i iz daljine se video drveni dok, Kolmenovih ruku delo. Smanjio je gas i krenuo ka prednjem delu brodića da spremi konopce. Onda je to uradio i na zadnjem. Eh, da je Ana tu, pomisli, sada bi mu bilo lakše. Nasmejao se sam sebi. Zvučao je kao starac Santjago iz romana „Starac i more”. Da, Ana ga je naterala da pročita Hemingveja i od tada je bio fasciniran njime. „Starac i more” je bila knjiga o samoći. Kao i „Snegovi Kilimandžara”. Knjiga o onome što je on jarko želeo. Mada mu „Snegovi” i nisu odgovarali, jer je to ipak bila priča o umiranju. Kao i „Za kim zvona zvone”. Nije voleo priče o umiranju. Previše je video smrti, a i previše joj je puta gledao u oči da bi još i čitao o njoj.

Vratio se za kormilo i polako navodio čamac ka doku. Desetak metara od doka ugasio je motor, okrenuo se i uzeo konopac. Čim je brodić prišao doku, iskočio je na njega, i konopac zavezao oko stuba. Brodić se smirio, ukotvljen. Zatim je vezao prednji kraj, izneo ribu, bacio sidro i dobro ga zavezao. U kabinu je stavio sve

stvari koje su mogle da se pokvase, a onda ju je zaključao. Ne zbog toga što je mislio da će ga neko ovde opljačkati nego da se u slučaju vetra ne otvore vrata. Poneo je ribu prema kolibi, koja je virila iz šume pored plaže. Stavio ju je na trem, a onda ušao unutra. Koliba je bila jednostavna, napravljena od drveta i bambusa, dve sobe i to je to. Ionako mu je služila samo za spavanje. Jedna prostorija je bila neka vrsta kuhinje. Iz nje je krenuo da uzme činiju sa solju da usoli ribu. Ali onda mu je pogled skrenuo na stranu.

Koliba je imala solarne panele, koji su mu generalno služili za osvetljenje i punjenje telefona. Jedini utikač se nalazio u samom uglu kuhinje. Svako veče kada je dolazio, poželeo je da vidi treptanje crvene lampice na telefonu. Znak da je primljena poruka. Nekoliko puta se čak i prevario. Pomislio je da je video crvenu svetlost. Želja je gadna stvar. Može te navesti da vidiš ono što ne postoji. Kao lovci koji su pucali na ljude misleći da je u pitanju divljač. Ali ovaj put...

Polubojazljivo se okrenuo prema mestu gde je stajao telefon. Crvena lampica je trepnula. Nije se pomerao. Morao je da bude siguran. Zatim je to uradila još jednom. Polako je prišao telefonu, kao da nije želeo da vidi šta je u pitanju. Koliko god da je želeo da je vidi, nije želeo da mu piše. Znao je da nije ništa dobro u pitanju. Podigao je telefon, otključao ga i pogledao poruku. Nije imao ogledalo u kolibi, ali je verovatno pobledeo. Koordinate, a ispod toga samo broj i slovo: 1 A.

Spustio je telefon i prišao ormaru. Otvorio ga je i izvukao svoj borbeni ranac. Spakovao je novac, odelo, nož koji mu je spasao život u Beogradu i nekoliko lažnih pasoša. Zatim je sa dna ormara izvukao čizme, otresao prašinu sa njih i pogledao ih. Posle dosta vremena je obukao pantalone i obuo čizme.

Bilo je vreme.

Odmoru je došao kraj.

PRVI DEO

POVRATAK

*Univerzum je prilično veliko mesto. Ako bismo
samo mi bili tu, to bi bilo veliko traćenje prostora.*

Karl Sagan

*Ako bi se na nebu pokazao sjaj hiljadu sunaca, taj
sjaj bio bi sličan sjaju ovog moćnog Bića.*

Bhagavad-gita

UVOD

Aerodrom Augsburg-Haunšteten, Nemačka, 10. maj 1941. godine

Rudolf se nervozno šetkao po aerodromu. Bilo je skoro pola šest posle podne i bilo je krajnje vreme za polazak. Bio je veoma nervozan, ali ne zbog leta. Još u prethodnom ratu naučio je da leti, jedino što nije video akcije. Na njegovu sreću ili žalost, rat se završio pre nego što je on završio obuku. Ne, nešto drugo mu je unosilo nemir, i zbog tog drugog je i zvao Štaga, zbog tog drugog je i odlučio da krene na put. Godinu dana je već spremao sve ovo. Sve je krenulo od trenutka kada mu je Štag saopštio šta je ta jedna ekspedicija pronašla na Tibetu. Duže vreme se dopisivao sa vojvodom od Hamiltona, čovekom za koga mu je Štag rekao da je čovek od poverenja. On je morao da odglumi svoju ulogu i možda da mu pomogne. Ali nije računao ni na čiju pomoć. Sve je morao da odradi sam. Sve je ovo moralo da izgleda savršeno. Baš sve.

Vetrić je duvao pistom dok se Rudolf Hes približavao svom avionu marke meseršmit Bf 110, dvosedu koji je lično prepravio za svoje potrebe. Ostala je sada samo još jedna prepravka koju mora da obavi niko drugi do Štag. Nekoliko tehničara i mehaničara se trglo kada ga je videlo, neki su mu salutirali, a neki su samo okrenuli glave i pokušali da se sklone. On nije obraćao pažnju na to. Nekada davno bi ih kaznio zbog toga. Ali ne više.

Video je Štaga kako leži ispod aviona i podešava mehanizam koji je sam smislio. Kada je čuo korake, okrenuo se, i videvši Hesa

izvukao se ispod aviona i obrisao ruke krpom. Hesu je u tom trenutku bilo fascinantno što je Štag skockan u odelu, za razliku od ostalih tehničara i osoblja koje je većinom bilo u radnim kombinizonima. Hes bi se nekada davno zbog ovoga i našalio sa Štagom. Ali ne više.

– Da li si sve podesio kako treba? – upita ga Hes hladno.

– Nadam se da jesam – klimnu glavom Štag. – Mislim, sve je podešeno kako treba, Rudi, ne bi trebalo da bude problema – reče mu Štag dok se okretao levo-desno. Plašio se da ih neko može čuti.

– Interesuje me još jedna stvar. Da li još neko zna šta je cilj moje misije?

– Niko. Čak ni ti ne znaš šta je sve u toj memorijskoj ćeliji. Mislim da samo ja znam gotovo celu istinu, Fon Braun ima samo neke indicije.

– Da li će primetiti da je to nestalo?

– Mislim da neće. Previše je zauzet izradom kopije motora sa vanzemaljskog broda da bi obratio pažnju na ovo. To je ipak bio moj posao.

– Da li mogu da ti verujem, Štag? – reče Hes i pogleda ga prodorno.

– Kako to misliš? – reče Štag nervozno, ne prestajući da se okreće.

– Ja znam samo deo onoga što si ti otkrio. Zarad svoje, a i sigurnosti celog sveta, nisam želeo da znam više od najosnovnijih stvari. Znaš, sada pred polazak, počinjem da sumnjam – reče Hes zamišljeno i zagleda se u horizont. Nije bilo oblaka. Biće to dobar let.

– Znaš da nemam razloga da te lažem – Štag je širio ruke. – Na kraju krajeva, znaš da nemam ništa protiv tebe, niti ću imati bilo kakvu korist od toga što ćeš ti da uradiš ono što moraš da uradiš. Rudi, ako ti ne želiš da odeš, ja ću – reče Štag odlučno i isprsi se. Hes ga pogleda i pomisli kako mu smešno izgleda to njegovo junačenje. Ali nije sumnjao u njega. Ipak je Štag bio hrabar čovek što se uopšte upustio u ovo.

– Nikako. To će izazvati mnogo pitanja. Kao i moj odlazak, ali niko neće znati da ja imam veze sa tim istraživanjima. Firer će me ostaviti da trunem u engleskom zatvoru. Tebe bi jurio da ubije.

– To što radiš je velika žrtva za sve – reče mu Štag tužno – sve bih na svetu dao da ovo ne moraš da uradiš.

– Veruj mi, prijatelju, ja sam napravio toliko loših stvari u životu da će ovo biti neka vrsta iskupljenja. Znaš, i ja imam savest – Štag je mogao da se zakune da je video osmeh u uglu njegovih usana – mada je firer rekao da je to jevrejski izum – sada se stvarno nasmejao. – Imam priliku da ispravim sve. Imam šansu da spasem svet. Nekada sam verovao da ću to uz Hitlera uraditi – reče to i u neverici odmahnu glavom.

– Bio si, u stvari, i dalje si njegov čovek od najvećeg poverenja.

– Veruj mi, Hajnrih, sve bih učinio samo da mogu da izbrišem sve. A evo je prilika.

– Prilika da spasiš svet – reče Štag i zamišljeno pogleda ka horizontu.

– Da, prilika da spasim svet. Hajnrih, već je petnaest do šest. Moram da krenem. Vreme je. Zbogom, prijatelju, vidimo se u nekom drugom životu – reče Hes i uhvati rukama Štaga za ramena.

– Zbogom, Rudi, čast mi je što te poznajem – reče Hajnrih Štag pokušavajući da ostane hladnokrvan.

Hes se samo okrenuo i krenuo ka avionu. Seo je u kabinu, podesio komande, stavio pilotsku kapu na glavu i pokrenuo motore. Još jednom je proverio spoljašnju temperaturu i temperaturu motora, a onda je povukao ručicu za gas do kraja. Motori su zabrujali i avion se uz truckanje pokrenuo na pisti. Uskoro je postigao željenu brzinu. Hes povuče palicu nadole i avion uzlete. Podigao ga je na željenu visinu i umirio letelicu. Sada je razgledao okolinu pokušavajući da uhvati orijentire na zemlji. Kada je to uspeo, namestio je kurs prema Bonu i zavalio se u sedištu. Nikada nije bio ponosniji na sebe, a takođe nikada se nije toliko plašio. Šta ako čuje Štagov satni mehanizam. Šta ako on ne odradi posao i memorijska ćelija završi sa njim u Škotskoj? Šta ako padne u ruke

Britanaca? Niko ovde nije nevin i svako bi od njih dušu dao za otkriće nečega takvog. Zato je i odlučio to da uradi. Nije se gadio rata, mislio je da će samo da ojača čovečanstvo. Ali voditi rat bolestima i zarazama... Ne, to nije mogao da podnese. Znao je da je Štag pronašao neprocenjivo znanje o tome na memorijskoj ćeliji koju su ovde ostavili vanzemaljci i znao je takođe da to mora da se uništi. Ili da se sakrije.

Zaokupljen tim mislima doleteo je do obale i tu je morao da napravi određene korekcije kursa. Kada je preleteo Frizijska ostrva, okrenuo je na istok i uključio satni mehanizam. U nekom trenutku taj mehanizam će ispustiti vanzemaljski predmet u more. Nije želeo da zna kada se to desi da ne bi slučajno nekada pao u iskušenje da ga povrati sa dna mora. A i da ne bi mogao da propeva pod bilo kakvim mučenjima. Taj mehanizam koji je Štag smislio je savršen, apsolutno savršena ideja.

Nekih dvadeset minuta je leteo tako pokušavajući da ostane van dometa britanskih radara. Onda je promenio kurs na 335 stepeni i spustio se na samo 1.500 metara ne bi li i dalje bio što neprimetniji za patrole. Pokušavao je sve vreme da misli o nečemu drugom. Pokušavao je da zaokupi misli da slučajno ne bi čuo kada se predmet otkači. Znao je da je mala verovatnoća da čuje pored buke aviona, čak i da oseti kada se tako mali predmet otkači, ali je ipak bio oprezan. Oduvek je bio radoznao i znao je da ga radoznalost može ubiti. Vreme je bilo mirno, bez ozbiljnijeg vetra ili najave kiše. Krenuo je u pravi čas. Nije skidao pogled sa sata. Pre leta je proračunao u koliko sati treba da promeni kurs i pridržavao se toga. Bilo je skoro devet sati. Tačno vreme da se promeni kurs i da se skrene na 245 stepeni, kurs koji ga je vodio pravo prema obalama Engleske. Tačnije, vodio ga je tačno u Nortumbiju, severoistočnu provinciju. Pola sata kasnije bio je blizu obale. Video je zelene brežuljke i močvarnu obalu. Da, bio je tu.

Ali, pojavio se jedan problem koji nije predvideo. Sunce nije još sasvim zašlo. Bio je vidljiv. Nije želeo da ga primete i sruše. Želeo je da sleti da se i sam uveri da je memorijska ćelija nestala u

talasima. Okrenuo je avion i krenuo unazad nekoliko minuta kako bi dobio na vremenu. Pogledao je koliko još ima goriva. Sasvim dovoljno, pomisli. Taman koliko mu treba. Kružio je tako četrdesetak minuta sve dok se nije potpuno smračilo. U međuvremenu pomoćni rezervoari sa gorivom su se istrošili i on ih je otkaćio. Letelica je dobila malo na visini i brzini, ali ju je brzo primirio.

U tom trenutku mu se učinilo da je video avione. Bio je sumrak, ali je ipak primetio dva spitfajera kako lete prema njemu. Spustio se na samo par stotina metara visine i nadao se da neće udariti ni u šta. Njegovi pratioci ga nisu pronašli, i on odahnu. Možda su pretraživali priobalje, a možda su očekivali celu eskadrilu. U svakom slučaju, prošao je dobro. Bilo je skoro jedanaest kada je primetio četvrti avion kako mu se približava sa leđa. Podigao je avion na hiljadu osamsto metara i pokušao da ga ostavi na toj visini. Međutim, tada je shvatio da su mu rezervoari prazni. Morao je da uradi samo još jednu stvar. Morao je da proveri da li je paket ispušten. Namestio je ranac sa padobranom na leđa, zavezao ga pažljivo, a zatim je otvorio kabinu. Uzeo je baterijsku lampu i pokušao njome da osvetli donji deo aviona. Uz drhtanje cele mašine jedva da je mogao da usmeri lampu na pravi deo aviona. Onda je primetio. Držači su bili odvojeni. To je to, pomisli. Misija je obavljena. Iskočio je iz aviona i uskoro otvorio padobran. Bio je ponosan na sebe. Uradio je možda najbitniju stvar u životu. Možda je ovim spasao celo čovečanstvo. A možda je spasao svoju dušu, što mu je u nekom trenutku izgledao kao najvažnija stvar.

* * *

Nemeja, Grčka, 3000. godina pre n. e.

Herkules se oprezno šunja između stena i zakržljalog žbunja. Juče je pronašao lokaciju svog plena, i danas je krenuo u ispunjenje zadatka koji su mu dali stvoritelji. Morao je da ubije njihovog